

Sygn. akt IV KK 739/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **K. M.**

uniewinnionego od popełnienia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 8 lipca 2021 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 28 maja 2019 r., sygn. akt XXIII Ka [...],

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...],

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela posiłkowego T. J. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. z dnia 5 listopada 2018 r., sygn. akt II K (...), K. M. został uznany za winnego przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. Po rozpoznaniu apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonego od tego wyroku, Sąd Okręgowy w K., wyrokiem z dnia 28 maja 2019 r., sygn. akt XXIII Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnił oskarżonego od popełnienia przypisanego mu przestępstwa z art. 300 § 2 k.k.

Kasację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Zaskarżonemu orzeczeniu skarżący zarzucił:

1. rażące naruszenie prawa materialnego, tj. art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. w zw. z art. 455 k.p.k., mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez jego niezastosowanie i przyjęcie, iż oskarżonemu nie można, nie wychodząc poza granice aktu oskarżenia, przypisać odpowiedzialności karnej na podstawie art. 284 § 2 k.k., albowiem oskarżony był przekonany, że przedmiotowe rusztowania stanowią jego własność, wobec czego nie można przypisać mu zamiaru przywłaszczenia;

2. rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez brak szczegółowego wyjaśnienia przez Sąd odwoławczy podstawy prawnej wydanego wyroku, lakoniczne omówienie subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod określony przepis prawa karnego materialnego i niepodlegania takiej subsumcji (art. 284 § 2 k.k.), czyniąc przez to niemożliwym przeprowadzenie analizy i kontroli podstaw wnioskowania Sądu, zwłaszcza wobec konieczności przypisania oskarżonemu przestępstwa, o którym mowa w art. 284 § 2 k.k., braku podania w należyty sposób przekonujących przesłanek zajętego stanowiska, a w szczególności nieodniesienie się do faktów i dowodów ustalonych w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji, która to ocena jawi się jako całkowicie dowolna i wybiórcza, a tym samym nieodpowiadająca kryteriom wynikającym z treści wymienionych przepisów, i które to naruszenia skutkowały niezasadnym wyrokiem reformatoryjnym w postaci uniewinnienia oskarżonego zamiast zmiany wyroku i przyjęcia kwalifikacji z art. 284 § 2 k.k., a przez to spowodowaniem, iż wyrok ma charakter rażąco niesprawiedliwy, zwłaszcza w stosunku do pokrzywdzonego T. J.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu ostatniemu Sądowi. Nadto o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na tę kasację, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przypomnieć na wstępie trzeba, że podnoszone w kasacji zarzuty powinny wskazywać na uchybienia określone w art. 439 k.p.k. lub inne, ale przy tym rażące, naruszenie prawa, do jakiego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść wyroku sądu drugiej instancji. Patrząc więc z tej perspektywy na zarzuty rozpatrywanej kasacji, stwierdzić trzeba, że są one całkowicie

niezasadne. Powyższa ocena skutkowała uznaniem tej skargi za oczywiście bezzasadną, co pozwalało oddalić ją z tego powodu na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k.

Z wcześniejszych uwag wynika, że nie jest dopuszczalne stawianie w kasacji zarzutów nakierowanych na podważanie ustaleń faktycznych. Zapoznanie się z przedmiotową kasacją pozwala zaś przyjąć, że w istocie do tego się sprowadza ta skarga. Wprawdzie w jej zarzucie pierwszym mowa jest o rzekomym naruszeniu prawa materialnego, tj. art. 284 § 2 k.k., to *de facto* nie chodzi tu bynajmniej o tego rodzaju obrazę prawa, tylko zakwestionowanie rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, który wykluczył możliwość przypisania oskarżonemu zamiast zarzucanego mu aktem oskarżenia przestępstwa z art. 300 § 2 k.k. – występku z art. 284 § 2 k.k. Nie jest to więc płaszczyzna obrazu prawa materialnego. Autor kasacji formułuje przy tym jedynie zarzut naruszenia prawa materialnego, nie łącząc go z jednoczesnym podniesieniem obrazu przepisu art. 433 § 2 k.p.k., który to dotyczy kontroli odwoławczej, a przecież podważa sposób jej przeprowadzenia. Niezrozumiałe jest ponadto, w czym obrońca upatruje naruszenia art. 9 § 1 k.k. Również wskazywanie na naruszenie art. 455 k.p.k. przekonywać w żadnym razie nie może. Przepis ten dotyczy przecież poprawienia błędnej kwalifikacji prawnej, a więc powinien znaleźć zastosowanie w razie potrzeby dostosowania jej do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego. Jak już jednak podnoszono, w kasacji kwestionuje się w istocie ustalenia faktyczne.

Skarżący podnosi w uzasadnieniu kasacji, że jedynie w „symboliczny sposób” Sąd odwoławczy odniósł się do zarzutów apelacji obrońcy dotyczących zasadności przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. Tyle tylko, że poza teoretycznymi wywodami obrońcy w apelacji odnośnie do przestępstwa przywłaszczenia oraz możliwości przyjęcia przez sąd odmiennej aniżeli w akcie oskarżenia kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu i wskazaniem, że właśnie z art. 284 § 2 k.k. należało zakwalifikować zachowanie K. M., gdyż był on jakoby świadomy, czyją własność stanowią powierzone mu na przechowanie rusztowania, których nie miał zamiaru zwrócić, lecz postępował z nimi jak z własnymi, w apelacji nie przedstawiono przekonujących argumentów na poparcie stawianych zarzutów. Swoje rozważania w tej materii obrońca skwitował zaś stwierdzeniem, że z uwagi na treść uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, w którym poprzestano na lakonicznej uwadze dotyczącej rozważania przez Sąd zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu na art. 284 k.k. oraz wskazaniu, że *in concreto* wymagałoby to jednak wyjścia poza granice oskarżenia, nie było możliwe „podjęcie rzeczowej i pełnej polemiki w tym zakresie”.

Odnosząc się do tych kwestii Sąd Okręgowy wywiódł, że nie można przyjmować, iż w okresie, o którym mowa w zarzucie aktu oskarżenia K. M. przywłaszczył przedmiotowe rusztowania z uwagi na to, że w trakcie trwania przedmiotowego postępowania toczyło się postępowanie wytoczone przez oskarżonego przeciwko T. J. o ustalenie, że oskarżony nabył własność zakupionych od M. K. rusztowań. Sąd Okręgowy przyjął w konsekwencji, że w czasokresie objętym aktem oskarżenia K. M. był przekonany, iż przedmiotowe rusztowania stanowią jego własność, a zatem nie można w tym okresie wykazać mu zamiaru przywłaszczenia, a co najwyżej w okresie późniejszym, kiedy zapadł już prawomocny wyrok oddalający powództwo oskarżonego. Uwzględniając zatem treść apelacji, za wystarczający uznać należy sposób odniesienia się do omawianych zagadnień.

Z tymi wywodami jedynie polemizuje w kasacji obrońca, wskazując, że można było jednak wykazać oskarżonemu zamiar przywłaszczenia. Rzecz jednak w tym, że ustalenia co do zamiaru, z jakim działał oskarżony, to nic innego jak ustalenia faktyczne, których w kasacji podważać nie można. Innymi słowy Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Tym samym obrońca nie zdołał wykazać, że wyrok Sądu odwoławczego dotknięty jest uchybieniem prawu, które miało jeszcze przy tym kasacyjny charakter. Nie potwierdził się więc żaden z zarzutów kasacji. Dlatego też należało ją oddalić jako oczywiście bezzasadną.

Mając to wszystko na względzie orzeczono, jak w postanowieniu.